

mod den benyttet de rigtige Midler. Det er jo Noget, man har hundrede og atter hundrede Exempler paa, at Folk ofte flikte Læge, at de henvende sig til een Læge og blivne behandlede af ham i længere Tid, men ikke føle nogen kjendelig Bedring, og at de saa henvende sig til en anden Læge, der behandler dem for en ganske anden Sygdom og derved naaer at kurere Vedkommende; men imod den Læge, som har behandlet Patientten for den forkerte Sygdom, trukket den længere ud og maaste endog forværret Patientens Tilstand saaledes, at det bliver vanskelligere for den næste Læge at kurere Sygdommen, gjør man intet Ansvar gjældende. Naar nu denne Kone maaste har udøvet en rigtig gavnlig Virkfomhed og i mange Tilfælde hjulpet Folk, vil man dog vistnok indrømme det Urigtige i, navnlig naar man betragter de Forhold, som eksistere overfor autoriserede Læger, at hun, fordi det i et enkelt givet Tilfælde har viist sig, at hendes Midler ikke have været virk-somme, skulde være ifalden en betydelig Mulkt. Jeg kjennder endel andre Tilfælde, hvor bestemte Personer have givet sig af med Helbredelsen af visse bestemte Sygdomme, og jeg har her en Mængde Attester fra Mænd, som ere godt kjendte af endel af Thingets Medlemmer, navnlig de ældre, for, at en saadan Mand har helbredet Dientsyge og Kjiertelsyge. Der er blandt disse Attester en fra en Mand, som har haft Plads i dette Thing i 25 Aar. Han var begyndt at lide af den graa Star paa Dinene, men ved et af vedkommende private Mand, der udøvede denne Virkfomhed, sammenlavet Middel aftog den graa Star betydelig, og han fik igjen sin tidligere Sekraft paa Dinene, det var den tidligere Rigsdagsmand for Maribo Amts 5te Valgreds. Jeg har her hans Attest, og jeg kan selv hufte, at han for 4—5 Aar tilbage personlig har fortalt mig det. Jeg har ogsaa en Attest fra en Mand, som har været Assistent her ved Rigsdagen i en Række Aar, og som er Alle bekjendt. Hans Vidnesbyrd er støttet af ansete Mænd, hvis Vidnesbyrd man paa ingenfomhelst Maade kan drage i Tvivl, og han paaftaar — nu er han forøvrigt død —, at han, om hans Dine end endnu ere daarlige, dog har gjenvundet betydeligt af sit Syn. Der er mange andre Attester af meget stor Betydning, og naar vedkommende Mand kun besatter sig særlig med Dientsyge og Kjiertelsyge, og hans Kure i de fleste Tilfælde have fremtaldt kjendelig Bedring selv i Tilfælde, hvor Vedkommende i 10—12 Aar har søgt Lægehjælp hos dygtige kjøbenhavnske Dientlæger, og naar der foreligger f. Ex. en Attest for, at den Vedkommende hos ham ialtsald tilbels har faaet Synet igjen til Trods for, at der fra vedkommende Dientlæge foreligger Erklæring for, at der neppe nogensinde vilde indtræde nogen kjendelig Bedring fra den Tilstand, hvori Vedkommende

var, da hun søgte ham, forekommer Sligt mig at tale Meget for at give en Smule større Frihed i disse Forhold, end der hidtil har været. Der kan jo heller ikke være Tale om, at man nu længere skulde frygte for at give en saadan Frihed. Det er jo ikke mere saaledes, som det maaste var for ca. et halvt Hundrede Aar tilbage, da der ikke var den Oplysning tilstede blandt Befolkningen som nu, men herstede endel Overtro, som gjorde det muligt for Kvaksalvere, som jeg vil kalde „kloge“ Mænd og Koner, som en Slags Hægemestre at faae Folk til at tro paa skjulte Kunster og Helbredelse ved dem. Den Mulighed, at man skulde kunne føre Folk bag Lyset ved saadant Noget nu, er jo ikke længere tilstede. Folket er oplyst, Overtroen er borte, og der er ikke Spørgsmaal om Andet, end at Enhver, som kommer til at lide af Sygdom, vil søge saavidt muligt de sikreste og bedste Læger. Man kan jo vistnok være overbevist om, at hvor en Mand eller Kvinde ikke allerede har faaet fuldstændig sikker Lov paa sig for Dygtighed til at helbrede visse bestemte Sygdomme, vil man ikke gaa til ham eller hende, men vil foretrække den autoriserede Læge; men naar man har henvendt sig til autoriserede Læger og er gaaet til dem i en Række af Aar, uden at der er kommet nogen kjendelig Bedring eller vel endog kun er kommet Udsigt til Forværring af Sygdommen, skulde det da være forbudt at søge anden Hjælp, og skulde Vedkommende, som er istand til at yde denne Hjælp, være udsat for store Mulktter? Det vilde jo være i høieste Grad uretfærdigt. Forslagsstillerne have ikke været blinde for, at, naar vi skulle ind paa en Ordning af dette Forhold, er dette Lovforslag maaste neppe tilstrækkeligt; der burde maaste tilføies Et og Andet. Man kunde jo f. Ex. tænke sig, at i Tilfælde, hvor en Mand har Forpligtelse til at bekoste Lægehjælp for en Person i Sygdom, bør den vedkommende Syge ikke være pligtig til at lade sig nøie med en saadan Hjælp af uexaminerede Personer, dersom den, der skal bekoste den, kun vil skaffe en saadan Hjælp, men Vedkommende maa kunne fordrø at blive behandlet af autoriserede Læger, dersom han ønsker det. Der kunde maaste ogsaa være Tale om, hvorvidt der skulde træffes et Forbehold om f. Ex. Retten til at faae udleveret visse særlige Arter Medicin fra Apothekerne, men jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette. Jeg vil ønske, at Thinget vil se med Belovillie paa Sagen og vil behandle den i Udvalg, og at et Lovforslag mere fuldstændigt, mere tidsvarende, end det maaste er lykkedes Forslagsstillerne at gjøre deres, vil fremgaa deraf. I den Overbevisning, at man i Almindelighed vil erkjende, at der er Erang til en Forandring i den bestaaende Lovgivning, skal jeg meget anbefale Thinget dette Lovforslag.